

Bernard Minier

Lucia

Traducere din limba franceză de
Alunița Voiculescu

Noaptea, copoi întunecat, pândește luminoasa căprioară a zilei.

SWINBURNE

*Trecuse de miezul nopții, după cum o spun poveștile vechi,
când în mohorâta lume învăluită în somn și tăcere viii au părut
morți, iar morții și-au părăsit mormintele. Era ora la care uneori
răsună voci cumplite, înforme, la care se aud pași surzi sunând
a gol, la care fantome înspăimântătoare bântuie prin bezna
groasă și câinii urlă îngroziți la vederea lor.*

JOSÉ DE ESPRONCEDA, *El Estudiante de Salamanca*

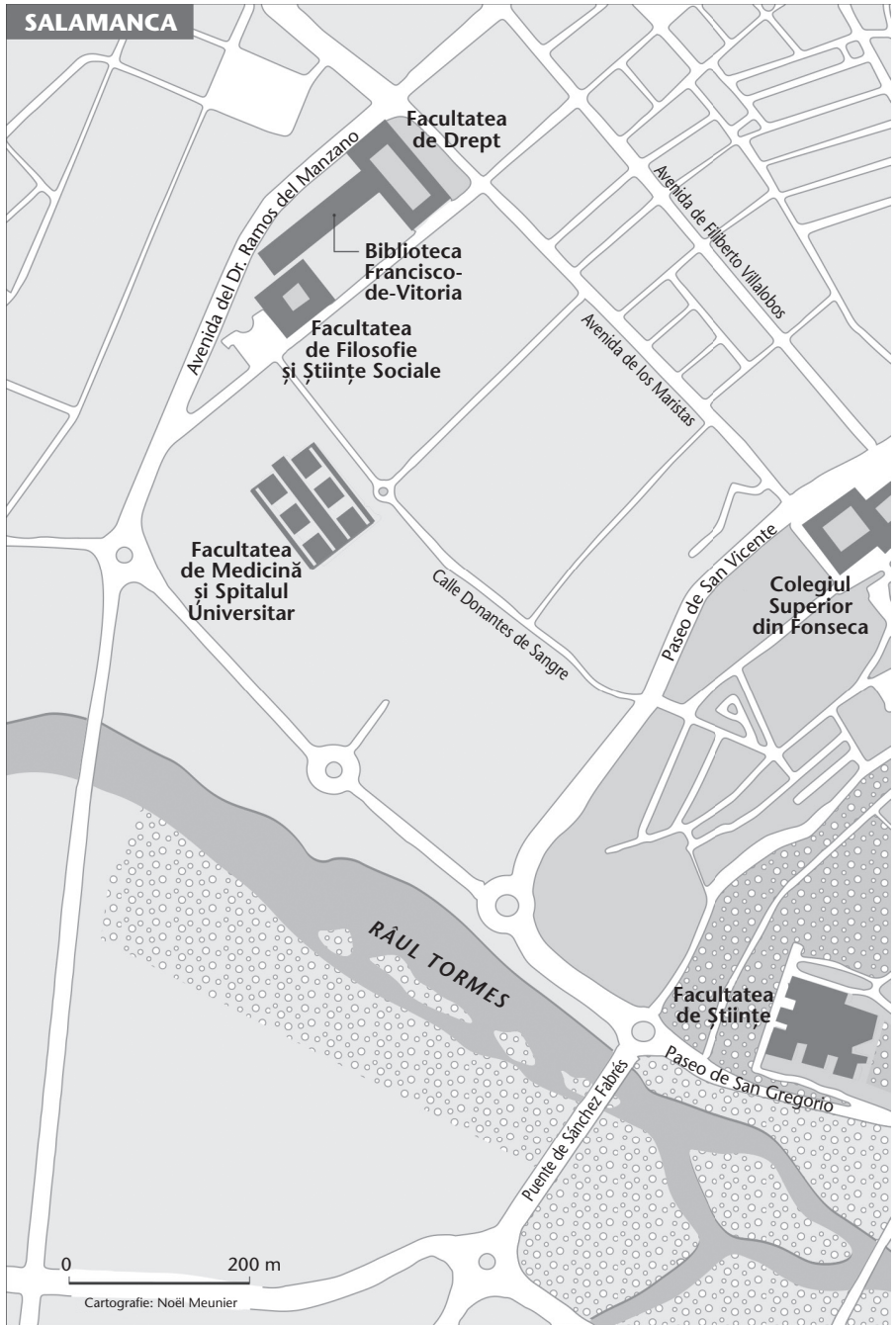
Nu cred în nimic: nici în zi, nici în întuneric.

THIRTY SECONDS TO MARS, *100 Suns*

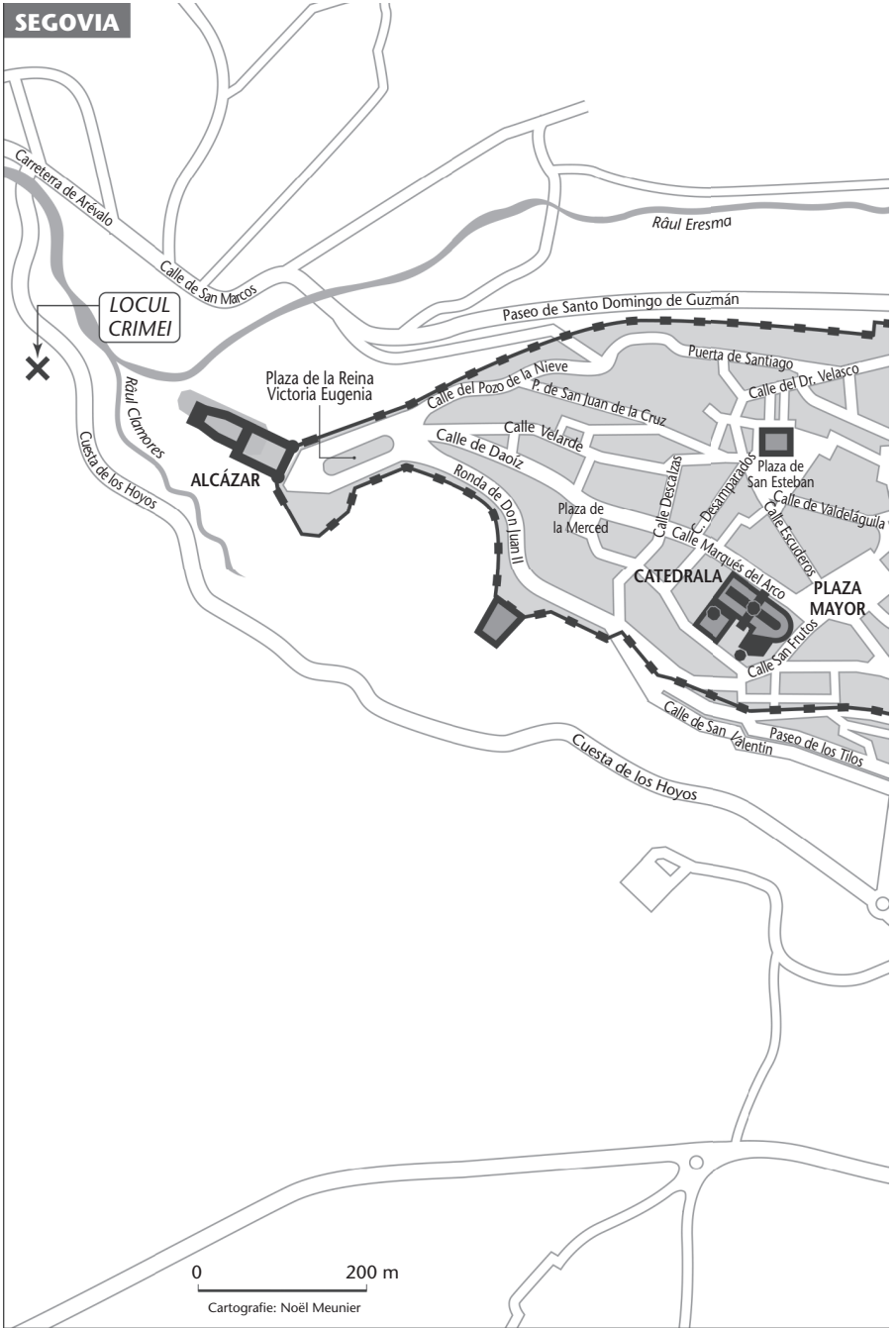

SALAMANCA

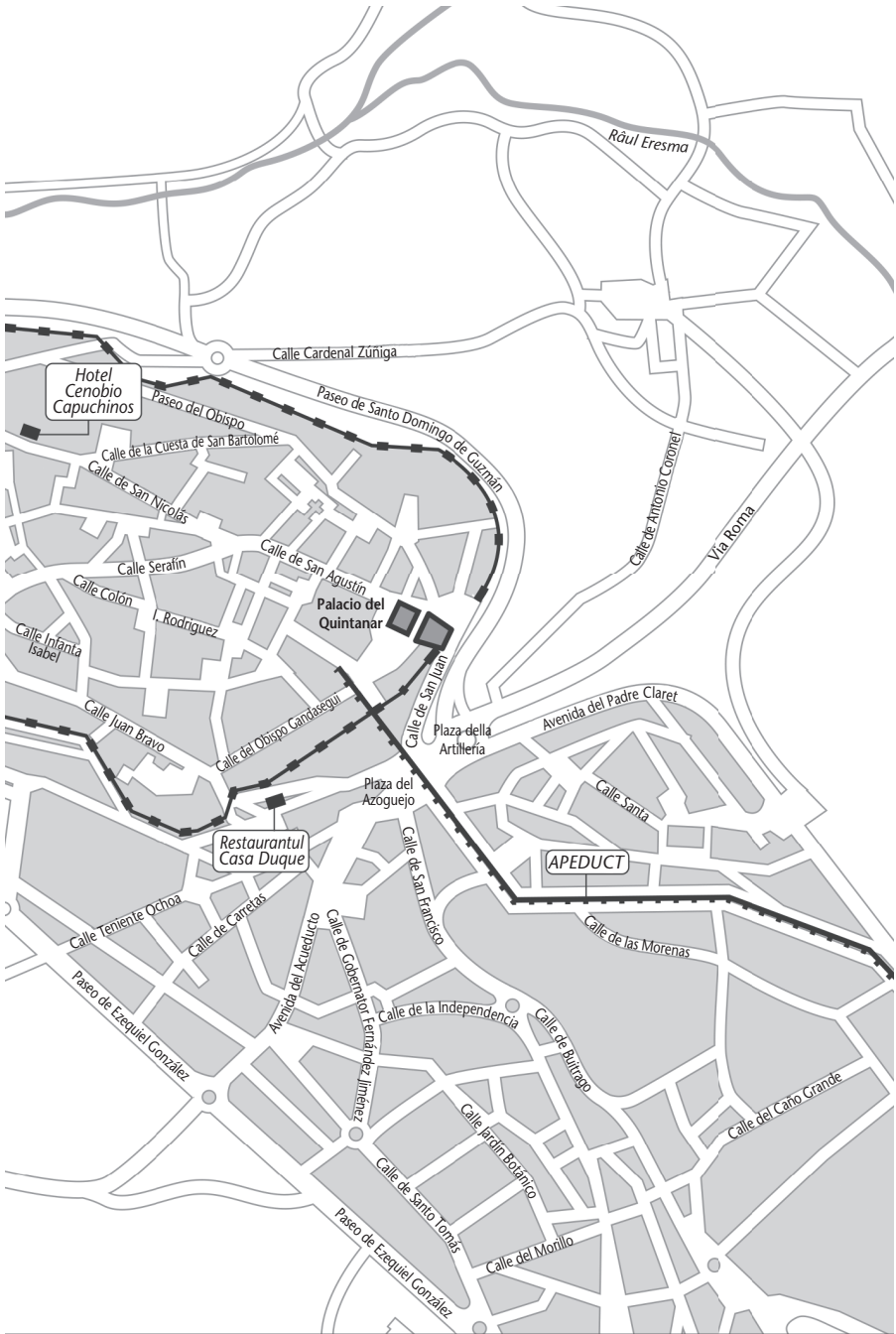
SEGOVIA

**LOCUL
CRIMEI**

0 200 m

Cartografie: Noël Meunier

Prolog

Fulgere.

Tunete.

Furtună.

Parcă la poalele dealului. Coborî din mașină. De îndată ce ajunsese afară, se simți de parcă un asistent de la recuzită dintr-un platou de filmare îi turna în cap găleți pline cu apă. Fără să-și ridice măcar gluga pe creștet, înaintă spre mașinile ale căror lumini albastre pulsau în ploaia torențială. Între timp, își făceau apariția și alte Toyota RAV4 inscripționate, cu sirenele urlând. În graba cu care plecaseră nu-și luase nici umbrelă, nici vreo haină impermeabilă. Până a ajuns la ceilalți, era udă learcă; apa i se scurgea pe sub gulerul vestei tactice negre, pe care scria „UCO“.

UCO, adică „Unitatea Centrală Operațională“: elita serviciilor de poliție judiciară din *Guardia Civil*¹.

Tânăra ridică privirea către cerul negru-cărbune. Părea să fie noapte, deși se aflau în toiul zilei și toate mașinile staționate își lăsaseră luminile aprinse.

Lucia clipi din cauza picăturilor care îi atingeau corneea. *Și atunci le văzu*. Pe vârful dealului. Trei cruci mari, întunecate — Iisus în mijloc, cei doi tâlhari de o parte și de alta.

— Cea din dreapta, i-a spus sergentul aflat lângă una dintre mașinile pe care ploaia continua să bată darabana.

¹ Garda Civilă (în lb. spaniolă): un fel de jandarmerie din Spania, înființată în 1844. (N.t.)

Pe fața lui se putea citi groaza pe care i-o inspira spectacolul care o aștepta pe Lucia acolo sus. Se numeau *cruceiros*. Calvaruri. Erau cu miile în Galicia, în vestul țării. Însă aici se aflau departe de Galicia, erau la doar vreo 30 de kilometri nord-est de Madrid. În pustiu. Departe de orice gospodărie.

Lucia urmări cu privirea direcția indicată.

Crucea din dreapta...

Nu trebuia să fii specialist ca să-ți dai seama că avea ceva *diferit*, ceva ce nu putea desluși prea bine din cauza ploii puternice. Chiar și de la distanța aceea era evident că statuia din mijloc — cea a lui Iisus — și cea a tâlharului din stânga fuseseră înnegrite de trecerea secolelor, iar cea din dreapta avea o culoare mult mai deschisă, aproape ca de lumânare.

Lucia a tras aer în piept.

A pornit-o în sus pe panta abruptă, unde pământul mișcător și îmbibat ca un burete se sfărâma în bulgări grei, care i se lipeau de tălpile pantofilor. Și toată apa aia care îi șiroia pe față, prin păr, pe ceafă, după care o apuca de-a lungul spinării, ca un pârâiaș care sălta din piatră în piatră...

Își auzea inima bătând din ce în ce mai tare pe măsură ce crucile păreau să coboare spre ea. Sub cerul de tuș, zeci de lumini sfâșiau întunecimea acestei după-amiezi furtunoase. Umbre albe îi treceau prin față: tehnicieni în combinezoane întregi, care ridicau probe și căutau urme pe care să nu le fi șters ploaia.

Urmă traseul semnalizat cu o panglică albă, vizibilă în întuneric, printre rigolele care brăzdau colina coborând în vale.

Ploua atât de tare, încât trebui să se apropie foarte mult ca să poată distinge ceva printre vălurile lichide — statuia din dreapta, cea care era mult mai deschisă la culoare.

Se uită la ea.

Preț de o clipă, o altă imagine îi apăru în minte — și încremeni.

Apoi deschise gura. Un țipăt mut i se înțepeni în gât în momentul în care realitatea pe care o vedea o izbi în față. Nu, nu se poate, nu putea fi adevărat: *nu putea fi el...*

* * *

Ploaia nu contenea. Se înverșuna să tot cadă. Încăpățânată, deasă, oblică. Lucia se cutremură. Ar fi trebuit să îi fie cald după urcușul care o lăsase fără suflare și totuși îi era frig. Frig până în oase, până în sânge.

Pentru că ceea ce se găsea acolo, la câțiva metri deasupra solu-lui, suspendat pe cerul ploios, nu era o statuie, ci un om. *Un bărbat pe care îl cunoștea.* Colegul ei, prietenul și coechipierul ei: sergentul Sergio Castillo Moreira. 35 de ani. Căsătorit, două fete. Un polițist bun. Un tată bun. *Din câte știa ea...*

Ploaia șfichiuia fără încetare trupul gol, se scurgea peste carnea lividă, peste desenul elegant al mușchilor săi. Fără să vrea, Lucia remarcă un amănunt nepotrivit: apa curgea la capătul penisului ca dintr-un robinet.

Suspendat între cer și pământ, levitând peste deal. Deși era clar imposibil din punct de vedere fizic, exact asta vedea: *un trup gol care stătea în aer.*

Cineva scosese statuia din dreapta, care zăcea acum cu fața în jos în noroi, și o înlocuise cu trupul schingiuit al lui Sergio. Încă se mai găsea acolo scara de care se servise pentru această operațiune. Cu brațele întinse pe cruce, Sergio își întorsese capul spre cerul negru, cu capul dat pe spate, parcă implorând îndurarea care nu sosise niciodată.

Cineva — bărbat? femeie? — îi înfipsea de mai multe ori o șurubelniță în inimă, cu o violență nemaivăzută, ca și cum încercase să îl facă să explodeze: între stern și mamelonul stâng se aflau mai multe răni profunde, iar dintr-una dintre ele se vedea ieșind mânerul șurubelniței.

Universul are misterele lui, se gândi ea. Soarele, de unul singur, reprezintă 99% din masa întregului sistem solar; în spațiu nu există nici un sunet; pentru fiecare ființă umană de pe pământ există câte 1,6 milioane de furnici; una dintre cele mai vechi opere literare ale umanității se numește *Epopoea lui Ghilgameș* și este scrisă pe tăblițe

de argilă, iar personajul ei principal era deja obsedat de moarte. *Știa toate astea de la Rafael, fratele ei mai mic...* Însă misterul acesta era cel mai mare pentru Lucia, cel mai de neînțeles dintre toate.

Misterul cruzimii, al răului absolut.

Simți cum i se face greață. Se forță totuși să continue să privească atrocitatea aceea care sfida orice capacitate de înțelegere.

Nu exista niciun cui, nicio legătură care să țină corpul fixat de cruce. *Imposibil...* Părea să plutească în aer numai prin puterea voinței. Dar nu mai exista nicio voință în trupul acela — era mort. Deci despre ce minune era vorba?

Tocmai se terminase instalarea unei schele, pentru a putea coborî corpul — tuburi strălucitoare și plăci metalice zornăind la atingere. Ploaia torențială se transforma în vapori albicioși în haloul creat de luminile reflectoarelor. Lucia se întoarse către unul din tehnicienii de lângă ea:

— Cum stă acolo?

— E ciudat, nu-i așa? oftă bărbatul mărunț, îmbrăcat într-un combinezon alb ca de cosmonaut, pe care răpăiau picăturile de ploaie. Fără sfori, fără cuie, și totuși stă așa... Cel care a făcut asta e cu adevărat diabolic.

— Toți sunt diabolici, răspunse ea, cumva iritată de cele auzite. Deci?

— *Lipici...*

— Ce?

— Spatele, fesele, gamba, partea din spate a brațelor și a craniului i-au fost acoperite cu ceva ce pare a fi un adeziv extrem de puternic. Mda... Până a prins, probabil că trebuie să fi fost ținut de cruce cu ceva sfori sau cabluri, nu știm încă. Se văd urme destul de adânci pe brațe și la încheieturi, pe piept, pe frunte și pe glezne. Cu siguranță, înainte să înceapă ploaia. Probabil că a durat doar câteva minute, dar trebuie să ai mare putere ca să faci așa ceva... Apoi, indiferent dacă a fost făcută de Dumnezeu sau dacă este rezultatul a milioane de ani de evoluție, începând cu primul microorganism unicelular, pielea este o minune a ingineriei biologice, deopotrivă estetică,

elastică și îndeajuns de rezistentă pentru a menține corpul în poziția în care a fost lipit.

— Doamne! gemu ea.

Se îndoii din mijloc. Își puse mâinile pe coapse și respiră adânc, încercând să lupte cu greața din ce în ce mai puternică. Apoi se ridică la loc.

O amintire fugară îi trecu prin minte: ea și sergentul Moreira sărutându-se în vestiar, la ultima sărbătoare de Sf. Silvestru. Lucia împingându-l ușurel și zicând: „Nu, Sergio“. Lucrează împreună, îi cunoaște soția, fiicele... Din încăperea de alături se aude muzică, se aud râsete și țipete vesele. El miroase bine — un amestec de săpun și apă de toaletă —, iar gura lui are un gust plăcut, de tutun, gumă de mestecat și pastă de dinți. El o dorește. Și ea îl dorește. Dar îi zice „nu“.

Lucia tresări brusc. Se întrebă dacă nu visase cumva și își concentrează din nou privirea pe pieptul alb pe care șuvoaiele de apă strălucesc în timp ce reflectă lumina proiectoarelor.

Din nou.

O dată, de două ori — pieptul se ridică!

Oh, Doamne! Era clar că șurubelnița nu își făcuse bine treaba.

Se întoarse către ceilalți care erau acolo, pe deal:

— TRĂIEȘTE! urlă ea. E VIU! E VIU!

Locul oamenilor în combinezoane albe fusese luat de un medic și doi infirmieri. Urcaseră pe schelă și acum lucrau aplecați deasupra corpului, la trei metri deasupra solului. Ploaia ce cădea pe aluminiu se auzea ca un xilofon. Peste tot în jur strigăte, chemări, agitație.

— Cum naiba să-l dezlipim de aici fără să-i smulgem pielea? strigă unul dintre bărbații aflați sus pe schelă.

— Avem un martor, îi spuse în același moment Luciei căpitanul Peña, șeful ei de la UCO.

Ajunsesse alături de ea, iar din mustață i se scurgeau pârâiașe de ploaie. Ea întoarse capul către el:

— Un martor?

El ridică din umeri.

— Sau un suspect, mai degrabă.

Ea se încruntă.

— Un martor sau un suspect?

— El zice că doar se plimba pe aici... A chemat poliția și a așteptat să vină patrula. Zice că a văzut ce s-a întâmplat. Și pe cel care a făcut asta. Că a văzut totul. Dar i-a fost frică să intervină... Noi credem că el este făptașul...

Lucia se încordă, cu o privire sumbră.

— De ce credeți asta?

— Vei înțelege când îl vei vedea, Lucia.

Șovăi puțin, uitându-se la medic și la cei doi infirmieri care se agitau în jurul lui Sergio pe schelă. Aici nu putea să facă nimic mai mult, pentru moment.

— Vreau să îl văd imediat, spuse ea.

Coborârea către mașini, cu grijă să nu alunece în șanțuri și în noroaie. Lucia își simțea manșetele pantalonilor complet ude, lipite de gambe, și converșii Chuck Taylor îngreunați de pământul compact și gras.

Îl văzu sprijinit de caroseria unuia dintre SUV-uri, stând între doi bărbați îmbrăcați în uniforma Guardia Civil. Piele palidă, tras la față, bărbie proeminentă, sprâncene de un blond aproape alb, la fel ca părul. În jur de 30 de ani. Petele de sânge de pe salopeta lui portocalie îi răniră Luciei ochii.

Când o auzi apropiindu-se, își ridică și el ochii. Ochi mari, de copil, cu irisuri foarte deschise la culoare și pleoapele roșii. Rezistă cu greu impulsului de a-l apuca de guler.

— Tu ai făcut asta?

Flutură din genele blonde, perlate de ploaie. Zâmbi apoi — un zâmbet strâmb care o făcu pe Lucia să-și dorească să-l dea cu fruntea de capotă.

După care clătină din cap în semn că nu:

— Nu, El a fost. L-am văzut...

— Cine anume, *el*?

— Chiar El, cum cine?

Deodată, de pe deal se auzi un strigăt:

— ÎL PIERDEM!

Lucia se uită în sus. *Oh, fir-ar!* O luă la fugă, urcând panta cât de repede putea. Alunecă, se ridică la loc, porni din nou.

— Nu, nu! Nu! Fir-ar să fie, nu!

Se cățăără pe schelă, prinzându-se de tuburile din aluminiu.

— Hei! strigă spre ea unul dintre paramedici. Ce faceți? Dați-vă jos! Schela nu e făcută pentru atâtea persoane!

Lucia nu îl băgă în seamă. Din câteva salturi, ajunse pe mica platformă care tremura. Medicul făcea, cu toată puterea lui, un masaj cardiac — ceea ce nu e deloc treabă ușoară când ai de-a face cu un corp așezat vertical și complet ud. Pe pieptul lui Sergio fuseseră aplicați electrozi, însă Lucia știa că umezeala excesivă putea să distorsioneze rezultatele măsurătorilor cardiace.

Infirmierii îi aruncară priviri furioase. Unul dintre ei își tot făcea de lucru cu butoanele unui defibrilator.

— Ce mai așteptați? se răsti ea nerăbdătoare. Haideți! Dați-i un șoc!

— Nu putem! răspunse medicul fără să se oprească din masajul său, cu mâinile încordate pe pieptul lui Sergio. Pe ploaia asta și cu tot metalul din jur, riscăm să ne zguduie pe toți șocul electric. Iar asupra lui nu va avea niciun efect.

— Dați-mi-l mie! Nu pot să-l las să crape așa, fără să fac nimic!

Încercă să apuce aparatul cu mâna stângă — era stângace —, dar cel care îl ținea fu neînduplecat.

— Hei! Opriți-vă! Nu sunteți în toate mințile! Nu folosește la nimic!

— Ascultați, vă rog, interveni și celălalt infirmier, facem tot ce putem!

— Spuneți-i să coboare de pe schelă sau mă opresc din masat, îi spuse medicul amenințător colegului ei. Spuneți-i să coboare de aici! *Imediat!*

Lucia șovăi.

Omul avea dreptate. Era în zadar. Îl ascultă. În următoarele 30 de minute, cei trei bărbați alternară fără răgaz masajul cardiac cu respirația gură la gură.

Ploaia continua să cadă. Lucia nu reușea să își dezlipească privirea de pe corpul palid, masat fără odihnă sub șuvoaie.

* * *

— E mort. S-a terminat.

Au coborât din nou dealul, unul după altul. Cu capetele plecate. Aproape imediat, cosmonauții în combinezoanele albe au preluat ștafeta.

Lucia își simțea mâinile tremurând convulsiv. La fel și picioarele. Tot corpul îi tremura. Greața o năpădi atât de rapid, încât abia dacă avu timp să se aplece, înainte ca arsura acidă să-i urce până în gât, iar ultima ei masă, amestecată cu jeturi de fiere, să împroaște cu forță pământul din jur.